

Felhívás!

Három éve immár, hogy egyesületünk minden követ megmozgat az Alföldfásítás és az egyéb erdőgazdaságilag szükséges teendők foganatosítása érdekében.

A feliratok garmadája fekszik az illetékes minisztériumok és a törvényhozás mindkét házának irattárában.

És pedig nemcsak az Országos Erdészeti Egyesületéi, amelyről talán fel lehetne tételezni az elfogultságot, de az összes mezőgazdasági kamarák, a Mérnök-Egylet, az OMGE, a mérnök-kongresszus, az érdekelt törvényhatóságok, a vidéki erdészeti egyesületek bedványainak egész légiója, amelyek mindegyike megrázó érvekkel mutat rá erdőgazdaságunk elhanyagolt voltának rendkívül súlyos s úgy nemzetgazdasági, mint honvédelmi szempontból veszélyes következményeire.

Rámutatnak a beadványok arra, hogy 10 év átlagában évente 20 millió pengővel többet fizettünk a külföldnek ki fáért, mint amennyit a kivitt búza ellenértéke gyanánt kaptunk, sőt volt olyan év, amelyben fa-behozatalunk értéke a búza- és liszt-kivitel együttes értékét meghaladta.

Hogy egész iparágaink léte vagy nem léte, közlekedésünk, szénbányászatunk, építkezéseink üzembentartása, illetőleg lehetősége teljesen a külföldi behozataltól függ.

Hogy évente 70—80 millió pengő munkabért fizetünk ki e címen a külföldnek, amely munka pedig arra volna hivatva, hogy a téli időn át munka nélkül tengődő mezőgazdasági munkásságnak adjon kenyeret és biztos megélhetést.

Hogy sok százezer hold erdőből lehetne és kellene a mai termés sokszorosával felérő fatermést elővarázsolni, hogy közel

1 millió kat. hold ma alig jövedelmező, vagy egyáltalán nem jövedelmező területből lehetne eszményien szép erdőt teremteni s ezzel nemcsak klímánkat javítani, de újabb hatalmas védbástyát emelni egyik legnagyobb nemzeti veszedelmünk: a tuberkulózis ellen.

Mindehhez nem kellene egyéb, mint évi 4—4 és fél millió pengőnek államsegély és kamatmentes kölcsön formájában való befektetése és a pontosan körvonalazott programnak céltudatos és következetes keresztülvitele.

Sőt megjelöltük a forrást is, ahonnan a kormányzat a szükségelt összeget a közgazdaság számottevő megterhelése nélkül előteremtheti: a külföldi fatermékek vámját és forgalmi adó váltságát.

A legilletékesebb tényezők ismerik és vallják kívánságaink indokolt voltát, a teendők szükségességét és érveinek helyességét.

A szakminiszter, a miniszterelnök, sőt az államfő is rámutatott a kérdés fontosságára, a felsőház egyhangú határozattal sürgette az akció folytatását, a képviselőházban nemcsak az egyes képviselők, de maga a költségvetés előadója, tehát a kormány exponense mutatott rá arra, hogy ennek a kérdésnek a megoldása az ország egész jövődjére szempontjából mérhetetlen fontosságú.

És ennek dacára az történt, hogy az új költségvetésben az erre a célra eddig előirányzott nevetségesen csekély összeget további 90 ezer pengővel apasztották.

Lehetetlen az agitációt abbahagynunk, mert mindnyájan érezzük, hogy ennek a veszedelemnek a kiküszöbölése egyik legfontosabb feladata a mai nemzedéknek a magyar jövődjével szemben.

Egyetlen egy kivezető utat látunk ma már csak, és pedig azt, hogy a képviselőház is állást foglaljon az erdőgazdasági program végrehajtása mellett és annak keresztülvitelére a kormányt utasítsa.

Az ország most képviselőválasztások előtt áll s így most van a legjobb alkalom arra, hogy ezt a köztudatba átment szükségességet maga a közönség juttassa érvényre.

Követeljük a választók a megválasztandó képviselőktől, hogy a törvényhozásban foglaljanak ilyen értelemben állást s vállaljanak kötelezettséget arra, hogy az erdőgazdaság talpraállításához, a nagymérvű fabehozatal kiküszöböléséhez szükséges intézkedések sürgős foganatosítását a kormányzattól követelni fogják.

A tizenkettedik órában vagyunk, mert minden elmulasztott csztendő 100 milliót erősen meghaladó összeggel károsítja a magyar gazdaságot és a belföldi termelést.

Álljon ezért minden jóérzésű magyar e mellé a követelés mellé s ha mindnyájan akarjuk, a kormányzatnak sem lehet ez elől az akarat elől kitérnie.

*Az Országos Erdészeti Egyesület
igazgató-választmánya.*

